

CUỘC ĐỜI VÀ CÁI ĐẸP CỦA VĂN CHƯƠNG

(Tâm Bút TTBG) (Bài 7 – Hết.)

*/ Kể từ khi những con chữ cuối cùng trong bài Cuộc Đời Và Cái Đẹp Của Văn Chương 6 được ghi xong, tôi đâm rữ người. Hai ngày trùm chẵn nằm liệt, đôi mắt khô ran mà những giòng lệ cứ âm thầm chảy hoài trong tâm khảm. Mang cảm tưởng lần này Âu Cơ bỏ đi là muôn đời không quay lại. Sự tuyệt tình của đũa con chỉ thỏa mãn cho niềm kiêu ngạo ác độc của kẻ thứ ba, thứ tư... mà duy nhất người mẹ là kẻ nhận lãnh đau khổ hiện tại và sự hối hận về sau chỉ riêng Âu Cơ gánh nhận. Sở dĩ nói điều trên là bởi tôi biết trong Âu Cơ cũng có cá chất “Nhất khứ bất phục phản” (một đi không trở lại) của chính tôi. Không ai hiểu con mình cho bằng người mẹ sinh thành ra nó. Căn nhà lạnh lẽo (giống y như ngày mẹ tôi chết), những quyển sách trên kệ ủ rữ buồn rầu nhìn tôi bước tới bước lui không ngừng, điều thuốc cầm tay, lòng chao đảo hốt hoảng.

*/ Ngày mẹ chết cách đây gần 7 năm, tôi cũng nằm vùi hai đêm. Nằm mà cứ nghĩ đến hình hài mẹ đang lạnh lẽo trong nhà xác, nghìn trùng xa cách. Hai hôm sau tỉnh giậy, anh em các phương trời xa tụ tập về làm lễ đưa tang,

tôi phải gắng gượng trở dậy lo toan mọi thứ. Mười ngày sau, khi mớ tro tàn của thân xác mẹ đã được đem về nhà, các anh em từ già, khung trời nào trở về khung trời đó. Chỉ còn mình tôi (và Âu Cơ) lưu lại căn nhà không còn sinh khí. Tự tay tôi kéo lê tấm nệm nhỏ kê ngay dưới bàn thờ có hũ cốt mẹ, chung quanh là các kệ sách, tôi lại nằm vùi trong cảm tưởng hão huyền mà thật âm áp rằng “*Mẹ đang còn hiện diện, che chở tôi, bảo vệ tôi*” (trong khi Âu Cơ bắt đầu quay lưng hẳn với tôi từ đây để lọt vào một cái bẫy đang giăng ra của những kẻ ác ở xa.)

*/ Bốn hôm trước, lần thứ hai (sau ba năm tròn cùng chồng từ Dalat trở về Mỹ, lưu trú trong căn phòng thời con gái mấy năm vắng mặt, tôi vẫn dành riêng cho nó), Âu Cơ lại âm thầm bỏ đi, không nói với tôi một lời. Lần này tôi cũng nằm vùi đúng hai ngày. Khác với lần mẹ chết, tôi không muốn trỗi dậy nữa, tâm trí miên man câu hát:

*“Thời gian xóa mờ lòng đau thương,
Thời gian phai tàn màu bao lá thư
Em quay về đây đốt tờ thư,
quên đi niềm ân ái ngày xưa.
Ái ân theo tháng năm tàn,
ái ân theo tháng năm vàng
Tình người nghệ sĩ phai rồi.”*

Ngày xưa còn trẻ, sau từng lần tan vỡ trái tim, niềm kiêu hãnh vượt cả không gian, đốt cháy thời gian theo câu “*Tình người nghệ sĩ*

phai rồi” vực tôi đứng dậy... Còn ngày nay, tình mẹ con khác hẳn tình yêu nam nữ, tử biệt đã đành nát lòng mà sinh ly cũng bấy tim không kém. Tôi không còn kiêu hãnh nữa mà là bất lực cam chịu. Cam chịu chờ đợi thời gian trôi qua, bất lực đau lòng đêm đêm nhìn trộm căn phòng phía sau vườn không còn ánh đèn bật sáng, biểu hiện một nguồn hạnh phúc đem lại từ Âu Cơ đã tắt.

*/ Chiều nay, lúc hoàng hôn, **thứ Sáu July 16/2021**, đột nhiên nhìn ra cửa sổ thấy ánh tà dương chiếu rọi rực rỡ và rất đẹp vào căn phòng khách, tôi bỗng thấy lòng rung động. Tự nghĩ, *“Đây là thông điệp từ Trời cao buộc tôi phải đứng dậy bằng mọi giá.”*

Lại lần nữa, tôi kéo cái nệm nhỏ từ phòng ngủ lớn (gần đây đêm nào cũng gặp ác mộng) đặt dưới bàn thờ cha mẹ nơi phòng khách, sắp xếp những kệ sách, ì ạch một mình xô bên này nhích bên kia cái dương cầm Wurlitzer từng bước từng bước vào phòng ăn, biến phòng khách thành phòng viết của riêng tôi (y hệt cách đây 7 năm).

Trong khoảng không gian thân mật ngoại bất nhập nội bất xuất này, lòng tôi ám lại theo ý nghĩ “Có linh hồn cha mẹ che chở”... Nhưng rồi, nhìn quanh, thấy những quyển sách ủ rũ nằm lê la trên kệ, trên sàn nhìn tôi cầu khẩn, tôi tự thấy mình có tội. Đây cũng là những đứa con do tôi tạo ra, tôi không có quyền buông bỏ.

Thế là ngồi vào bàn, bật lên cái laptop đã ba ngày không đụng tới, bắt đầu lại với chữ nghĩa. Những lời chia xẻ của vài độc giả hiện ra trước mắt:

***/ Phan Diên (Bakesfield, Nam Cali):**

“Đọc xong bài Cuộc Đời Và Cái Đẹp Của Văn Chương 6, thấy BG không khóc nhưng tôi ứa nước mắt. Gọi BG nhiều lần không được...”

***/ Nguyễn Kính (Vũng Tàu):**

“Xin lỗi, em không dám chạm đến sự mong manh dễ vỡ... nhưng... sao nghiệt ngã quá vậy?”

***/ Trịnh Ngọc Anh, Minessota.**

“Nước mắt chảy vào trong làm rung lên từng vết cắt chưa lành mủ. Con cảm ơn lời lẽ thống thiết phát từ trái tim cô. Ước gì con được ôm cô mà khóc. Dù xa cách giữa hai khung trời nhưng sự gặp gỡ yêu thương của những người làm mẹ thì không có ranh giới.”

Đó là ba (trong nhiều) lời thư điển hình, phát sinh từ cái đẹp tâm hồn của những con người yêu cái đẹp Văn chương. Cuộc đời nhờ thế mà vẫn còn giá trị cho tôi bám víu, dù lay lắt. Cái đẹp cuộc đời còn đó, trong hai bàn tay run rẩy, trên những con chữ mong manh, trong trái tim không ngừng rỉ máu. Dù ở trạng thái nào chẳng nữa thì cũng không thể phủ nhận đó chính là Cái Đẹp (viết hoa) trộn lẫn giữa Cuộc đời và Văn chương mà thành ra.

Giữa đêm đen, trong sự nhớ thương đầy đặc khi trang hoàng từng tấm ảnh, từng món đồ hiện diện kỷ niệm với Âu Cơ thuở trước, tâm trí tôi cứ nghiền ngẫm hoài bốn câu thơ của Roman Rollain:

“Vì có những lúc con thương mẹ

Mẹ cảm ơn con!

Và bây giờ ở một cuộc sống khác

Mẹ mong rằng con sẽ được sung sướng hơn.”

Từ khi chào đời, nhất là từ khi ông TNH bỏ đi, trong 26 năm, Âu Cơ đã thương tôi thật sự, sát cánh bên tôi trên mọi đau khổ và hạnh phúc. Nó cũng là niềm an ủi và sức mạnh duy nhất cho tôi níu kéo sự sống. Đó là những điều thật đẹp Âu Cơ từng hành xử! Như vậy đã quá đủ để tôi tri ân và sẽ còn tri ân nó cho đến khi nhắm mắt lìa đời. Trong sự tri ân, hẳn nhiên không bao giờ có lòng oán trách, mà chỉ là “sự tha thứ hết những làm lỗi -nếu có- nào Âu Cơ từng làm nát tim người mẹ cô đơn.”

Một trang đời mới lại mở, cũng cái Đẹp của Văn chương là chủ đề chính.

[]

Trần Thị Bông Giáy
(Bài ghi vội tại San Jose lúc 5:00 sáng
ngày July 17/2021)

[]

